

POËZIE

P. N. van Eyck

DE HEILIGE ROSA VAN LIMA

Dien dag, waarop zij Ferdinand de Flores
Zou geven, wat haar schoon bezit niet was,
Dien dag, van heel haar leven, sinds den nacht,
Waarin zij hare maagdelijkheid Maria,
Haar reine lijf der kuischheid had gewijd,
Als géén ding vreemd en waarlijk nóóit gedroomd,
Stond zij des morgens in de scheemring op,
En zacht gebarend, of zij onbewust,
Niet wetend, nog gedompeld in den dauw
Van slaap-geweven peinzen, zich verhief
Naar 't wenken van een onbegrepen doel,
Ging zij geruchtloos naar 't vertrek, waarin
Zij haar gewaad en blijde bruidstooi wist, —
Zij zag dien aan met raadselvollen lach.
Dan hulde zij zich in dit stille wit,
En kanten ruischten teeder om haar voet;
Zij liet haar volle haar, dat glanzend zwart
In ronde krullen golfde, nederdeinen
Haar schouders langs en sierde het met rozen.
Zij oversprenkelde alles, wat zij droeg
Aan hare leden, blanke zijde en kant,
Met druppels van een rijkelijke geur,
En kleurde, opdat zij in een jongen gloed
Van leven bloeien mocht, haar lippen rood.
Toen ging zij weg, verliet haars vaders huis,
Zij liep door Lima's stille straten heen
Naar buiten, naar het roerloos zwijgend land.
Het was hier vredig in den eersten schijn
Van zon, die achter verre bergen draalt
Te stijgen in de rood-bestrooide lucht,
Het was hier stil, en alles leefde in waas
Van zomerlate, vochte morgendauw.